

ποιούς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπεσκέφθην, μοι ὡμολόγησαν ὅτι κατεδυναστεύοντο καὶ κατεπιέζοντο σκληρῶς. Ἦσθάνομην αἶψος διὰ τὰ πλούτη μου, τὰ ὅποια ἄλλοι διεχειρίζοντο ἀπανθρώπως, τολμῶντες νὰ περιφρονῶσι τὰ ἀρχικά συμβόλαια τοῦ πατρὸς μου, καὶ νὰ καταπιέζωσιν ἐξ ὀνόματός μου τόσους δυστυχεῖς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐπεμελοῦντο τῶν κτημάτων μου.

Ἐπὶ αὐτὸν ἐμπλεως γενναίων ἰδεῶν. Διέτρεξα καλὰ πᾶσι δώδεκα λεύγας, φουβούμενος μήπως ἡ βραδυτῆς μου ἀνησυχίῃ τὴν Ἀρτεμιν. Μόλις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Μαγδαληνὴ μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς ἐκδρομῆς μου ταύτης καὶ συγχρόνως περὶ τῆς μητρὸς τοῦ Σίμωνος.

— Δὲν τὴν εἶδον, τῇ ἀπήντησα καθ' ὁδὸν ἡλλαξα γνώμην.

— Καὶ ἐτρέχετε εἰς τὰ δάση ἀπὸ τῆς πρωΐας; ἐπανελάθεν.

— Ναί· εἶχον ἀφήσει νὰ μὲ ὀδηγῇ ὅπου ἤθελεν ὁ Ράλφ.

— Πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι σὲ ὠδήγησε πολὺ μακρὰν, εἶπεν ἡ ἀνάδοχος μου, διότι τὸν ἔφερες καθίδρον καὶ πλήρη κόπης.

Ἦννόησα πάραυτα ὅτι εἶχε κατασκοπεύσει τὴν ἐπιστροφὴν μου! Συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφῶρῳ ὅτι ψευδὸς, ἐλυπήθη ἀπὸ καρδίας, διότι παρεγνώρισα τὸ ζῶν ἔνδιαιτόν μου, τὸ ὅποτον ἐδείκνυε δι' ἐμέ. Ὅθεν ἐσκέφθην νὰ ζητήσω παρ' αὐτῆς συγγνώμην τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ νὰ ὁμολογήσω εἰς αὐτὴν τὰ αἵτια τῆς ἀπουσίας μου· ἀλλ' εἰς μάτην ἀνεμένομεν αὐτὴν ἐγὼ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ αὐτὴν μόνην.

Πρωΐαν τινὰ, ἐνῶ ἤμην μόνος ἐν τῷ κήπῳ, εἶδον ἐρχόμενον πρὸς ἐμὲ τὸν αὐτὸν ἐκείνον χωρικόν, τὸν ὅποιον εἶχον προστατεύσει ἐνώπιον τοῦ ἐπιστάτου Πλακίδα. Ἦτο τόσῳ ὠχρὸς, ὥστε ἀμέσως ἠννόησα ὅτι μέγα τι δυστύχημα θὰ συνέβη εἰς αὐτόν.

— Τί ἔχεις, Γιλῶ; τὸν ἠρώτησα. Λέγε γρήγορα.

— Ἰδοὺ, κύριε. Ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου συνέβησαν, τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπῆγα διὰ ὑποθέσεις μου εἰς Μονθερμέ. Ἐγύρισα τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ σπίτι μου, εὐχαριστημένος διὰ τὴν καλωσύνην ὅπου ἐδείξατε εἰς ἐμὲ, καὶ βλέπων τὴν γυναῖκα μου νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μοῦ δείχνῃ ἕνα χαρτί, τὸ ὅποιον ἔφερε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ἕνας δικαστικὸς κλητῆρας. Ἦσαν μὲν κλησίαι, ἡ ὅποιαι μοῦ ἔδινε προθεσμίας εἰκοσι τέσσαρες ὥραις διὰ νὰ πληρώσω δύο χιλιάδας φράγκα, ὅπου ἔχρεωτοῦσα. Ἐπρόσπαθον νὰ ἡσυχάσω τὴν γυναῖκά μου, τῆς εἶπα ὅτι ὁ κλητῆρας θὰ ἦλθε βέβαια κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ἐγὼ ἤμουν μ' ἐσῆς καὶ τῆς ἐδείξα τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὅποιαν σὲ ὁ ἴδιος μοῦ ἐδῶκατε. Ἀλλὰ σήμερον τὸ πρῶτ' ἦλθαν τρεῖς κλητῆρες καὶ μοῦ ἐκατάσχασαν ὅλα τὰ πράγματα μου.

— Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον, ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐπλήρωσες.

— Διχάσσετε αὐτὸ τὸ χαρτί, τὸ ὅποιον μοῦ ἔδωκαν.

Ἦρπασα ἀπλήστως τὴν κλησιν, ἀνέγνωσα αὐτὴν καὶ εἰσενα ἐμβρόντητος. Ἦτο κατασχετήριος ἀπόφασις ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κυρίου Μωφὲρ, τοῦ κηδεμόνος μου.

— Πτωχέ μου Γιλῶ, μὴ λυπηθῇς κηθόλου, τῷ εἶπον προσπαθῶν ν' ἀποκρύψω τὴν ὀργὴν μου, δὲν εἶνε τίποτε· πρέπει νὰ πληρώσῃς ἀμέσως τὰς δύο χιλιάδας φράγκων διὰ νὰ ἀποσφραγισθῇ τὰ πράγματά σου.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόσῳ μεγάλον ποσόν, κύριε, καὶ ὥς ὅτου νὰ εὕρῃ νὰ δανεισθῶ, θὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

— Θὰ οἰκονομήσω τὸ πρῶγμα ἐγὼ, ἀκολουθεῖ με.

Καί, σύρων αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, ἔτρεξα πρὸς τὸ φρούριον.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἠνέφξα τὸ γραφεῖόν μου, ἐν ᾧ συνήθως ἐφύλαττον τὰ χρήματά μου. Ἀλλὰ μόλις ἠνέφξα αὐτό, εἰσενα ἀκίνητος. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, φίλος μου τις ἐξ Ἀνδεμβέργης μοι εἶχε γράψῃ παρακαλῶν με νὰ τῷ δαίσιω τρεῖς χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας τῷ εἶχον ἀποστείλει. Δὲν μοι ἀπέμειναν λοιπὸν εἰς τὸ ταμεῖόν μου εἰμὴ ὀκτακόσια φράγκα. Δὲν εἶχον ἐνθυμηθῇ τὴν περίπτωσιν ταύτην. Ὁ ἀτυχὴς Γιλῶ μ' ἐθεώρει ἀπορῶν ἀνελογίζετο τὴν δυσχερῆ θέσιν του.

Τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα εἶχον λάβει δύο χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας μοι ἔδιδε κατὰ μῆνα ὁ κηδεμὼν μου. Καίτοι δὲ ἤμην ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐλάβανον ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, οὐχ ἦτο ἀπεφάσισα ν' ἀποταθῶ πρὸς αὐτόν. Παρήγγειλα εἰς τὸν Γιλῶ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ποσὸς ἐκ τοῦ δωματίου μου καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸν κηδεμόνα μου, ὅπως διαμαρτυρηθῶ κατὰ τῶν ἀδικημάτων, ἃ τινὰ ἐγίνοντο ἐξ ὀνόματός μου, καίτοι ἐγνώριζον αὐτὸν ἄνθρωπον τραχὺν καὶ σκληροκαρδίον καὶ οὐδέποτε συλλυπούμενον τοὺς δυστυχεῖς.

Ἐπὶ τέλους, ἀνέλαβον ὅλον τὸ θάρρος μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ τὰ ἀναγκαζοῦντά μοι χρήματα προκαταβολικῶς ἐκ τοῦ μισθοῦ μου. Ἐτρέξα λοιπὸν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἔμαθον ὅτι εἶχεν ἐξέλθει εἰς περιοδείαν μετὰ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ Ὁ καιρὸς διήρχετο ὅλον ἐν καὶ δὲν μοι ἀπέμεινεν ἄλλο καταφύγιον ἢ νὰ δανεισθῶ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου μου, ὅστις πολὺ λάκκις μ' εἶχε συνδράμει εἰς παρομοίας περιστάσεις.

Ἐπεται συνέχεια.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ
[Συνέχεια].

Ἦτο ὁ πατήρ της, ὁ βυρσοδέψης Περεγίλος, ὅστις πρῶτην φορὰν τότε εἰσήρ-

χστο εἰς τὰ δωμάτια τῆς θυγατρὸς του, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του Τέλλου.

Ἦ Ἀγνή ἔτρεξεν εἰς προὑπάντησιν αὐτῶν καὶ ἐκλείσεν ὀπισθὲν τῆς τὴν θύραν, στήλα ὠχρὰ καὶ ἀκίνητος ἐνώπιον αὐτῶν.

— Καλὴ ἑσπέρα, Ἀγνή, εἶπεν ὁ βυρσοδέψης ἐναγκαλισθεὶς τὴν θυγατέρα του.

— Καλὴ ἑσπέρα, ἐξαδέλφη μου, εἶπεν ὁ Τέλλος χαιρετίσας αὐτὴν βανύσως.

— Καλῶς ἦλθετε, πατέρ μου, καὶ σὺ, ἐξαδέλφη μου. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι, προσέθηκε πάραυτα διὰ φωνῆς τρεμούσης, διότι δέν σας ἐπερίμενα καὶ ἐτρόμαξα πολὺ ἀκούσασα τὰ βήματά σας.

— Αὐτὰ ὅλα τὰ κάμνει αὐτὸς ὁ ἀνόητος ὁ Τέλλος, ὑπέλαβεν ὁ βυρσοδέψης παρατηρῶν πλαγίως τὸν ἐξαδέλφον του, διότι νομίζει ὅτι εἰμπορεῖ κάνεῖς νὰ μὴ μέσῃς εἰς τὸ δωμάτιον μιᾶς κόρης, ὅπως ὁ γαίδαρος μ'παίνει μέσα ἰς τὸν ἀχυρῶνά του.

— Ἀ! ὅση γι' αὐτὸ εἶπες τὴν ἀλήθειαν, ἐξαδέλφη μου, εἶπεν ὁ Τέλλος· ὅταν κάνεῖς εἶνε ἐρωτευμένος εἶνε σὰν ἕνα ζῶον!

— Μπα! λοιπὸν ἀπὸ μικροῦτσικὸς εἶσαι ἐρωτευμένος; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ βυρσοδέψης, κυπήσας ἐλαφρῶς διὰ τῆς τυλώδους χειρὸς του τὸν ὦμον τοῦ νεαροῦ ἐξαδέλφου του.

— Τί κάθισαι καὶ λὲς τώρα τέτοιαις ἀνοησίαις, καὶ μάλιστα ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου, ὑπετονθόρυσεν ὁ Τέλλος γενόμενος καταπόρφυρος· μ'πορεῖ νὰ πιστεύσῃ...

— Ἀ! ἔχεις δίκην! ὑπέλαβεν ὁ Περεγίλος. Πρέπει νὰ ζεύρῃς, ἀγαπητὴ μου Ἀγνή, ὅτι ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀλκαζάρ, ὅπου εἶχε συναχθῇ ὁ λαὸς γὰρ νὰ προσβῇ τὴν βασίλισσαν Ἰωάνναν καὶ τὴν βασιλοπούλαν. Ἐκεῖ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῶμε, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθαμε μήπως μάθης τίποτε, ἦλθα, πρὶν νὰ κοιμηθῶ, νὰ σε εἰδοποιήσω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κανένας κίνδυνος.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πατέρ μου, εἶπεν ἡ Ἀγνή, ἥτις, μόλις ἤκουσε τὴν ἐπεξήγησιν ταύτην, ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν βυρσοδέψην, ὥς εἰ θέλουσα ν' ἀποπέμψῃ αὐτόν.

Ὁ βυρσοδέψης Περεγίλος ἠγάπα μέχρι λατρείας τὴν θυγατέρα του. Ὅθεν ἐπροφύλαττεν αὐτὴν ἀπὸ πάσης συγκινήσεως, λύπης ἢ κόπου καὶ εὐκόλως ἠννόει τοὺς διαλογισμούς της· ὥς ἐκ τούτου δὲ πάραυτα ἠννόησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη καὶ ἡτοίμαζετο ν' ἀποσυρθῇ, ὅτε ὁ Τέλλος ὤθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βραχίονος.

— Ἀ! ναί, ἔχεις δίκην, εἶπεν ὁ βυρσοδέψης. Ἐλησμόνησα νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου, ὅτι ἦλθαμεν ἐδῶ καὶ μ' ἕναν ἄλλον σκοπὸν ἀκόμη.

— Τί ἄλλο ἔχετε νὰ μοι εἰπῇτε, πατέρ μου; ἠρώτησεν ἡ νέα εἰς ἄκρον τεταραγμένη.

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, ἐπανελάθεν ὁ Περεγίλος, εἰς αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα χρόνια ποῦ ζοῦμε, ποῦ ἀπὸ ὥραν εἰς ὥραν περιμένουμε νὰ σηκωθῇ ὁ λαὸς εἰς τὸ

ποδάρι καὶ ν' ἀρχίσῃ τὸ τουφέκι, κἀνείς δὲν ἤξεύρει ἂν ζῇ ἢ πεθαίνῃ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ δυστυχία ἐρχεται πάντοτε εὐκόλῃ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχεις ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σὲ προστατεύσῃ, ἀπεφάσισα νὰ σὲ 'πανδρεύσω ὥσθ' ἔμπορῶ γρηγορώτερὰ μὲ τὸν ἐξαδελφόν μου τὸν Τέλλον.

— Νὰ ὑπανδρευθῶ! ἐπανελάβεν ἡ νέα παρατηρήσασα μετὰ βλοσυροῦ βλέμματος τὸν πατέρα της.

— Ἐπειτα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέραις θὰ ἦνε ὅλα τελειωμένα, προσέθηκεν ὁ βυρσοδέψης, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Τέλλος ἡσθάνθη ἀνεκλάλητον χαρὰν.

— Ἀλλοίμονον! πατέρα μου, ἐψιθύρισε θλιβερώς ἡ Ἀγνή, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἡλθε, ἐσκεπτόμην τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν θὰ ἦσθαι νόμην, ἂν ἡμέραν τινὰ εὐρισκόμην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψω τὴν οἰκίαν ταύτην, ὅπου ἔζησα τόσῳ εὐτυχίᾳ, καὶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ ἐσέ, τὸν ὁποῖον σέβουμαι καὶ ἀγαπῶ τόσον, καὶ ἔκλειον μόνη μου χωρὶς νὰ το θέλω.

— Ἐ! μὴ τὸν ἄγιόν μου! ὑπέλαβεν ὁ Περεγίλος, καὶ ἡ μητέρα σου δὲν ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ ὑπανδρευθῇ, αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδισεν ὑστερώτερα νὰ με ἀγαπήσῃ ὡς καλὴ χριστιανή.

— Ἀλλὰ πῶς εἰμπορῶ ν' ἀγαπήσω τὸν ἐξαδελφόν μου, ἀπὸ τὸν θεωρῶ ὡς ἀδελφόν, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνή.

— Δὲν πειράζει, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ Τέλλος, ἡ ἀγάπη ἐρχεται μόνης της.

— Ἀς ἦνε τώρα αὐριον τὰ ξαναλέμε, εἶπεν ὁ βυρσοδέψης. Τώρα ἂς φύγωμεν, Τέλλο! σοῦ δίνω τὴν ἄδειαν ὅμως, πρὶν νὰ φύγωμεν, νὰ φιλήσῃς εἰς τὸ μέτωπον τὴν ἀρραβωνιστικὴν σου.

Ἡ Ἀγνή ἐδίστασε πρὸς στιγμήν οὐχ ἥττον ἢ ἐλπίς ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ ἐπέσπευδε τὴν ἀνχωρήσιν των, ἡνάγκασεν αὐτὴν νὰ κλίνη πρὸς τὸν Τέλλον τὸ μέτωπόν της, ἐφ' οὗ οὗτος ἐναπέθηκε φλογερῶτατον φίλημα.

Ὁ ἦχος τοῦ φιλήματος τούτου προὔξενε παραδόξον ἡχώ· ἠκούσθη αἴφνης θόρυβος τις προερχόμενος ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου καὶ ὁμοιάζων πρὸς κρότον ἀνατρεπομένων ἐπίπλων.

Οἱ δύο ἄνδρες παρετήρησαν ἀλλήλους ἐκπληκτοί.

— Τί νὰ ἦνε αὐτός ὁ κτύπος; ἠρώτησεν ὁ βυρσοδέψης.

— Εἶνε τὰ πρᾶγματα τοῦ δωματίου μου, ἀπῆντησε ζωηρῶς ἡ Ἀγνή, τὰ ὅποια ἐλησμόνησα νὰ κλείσω.

— Σταῆτε, εἶπεν ὁ Τέλλος, προχωρῶν πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, πηγαινὼν νὰ τὰ κλείσω.

— Ὁχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ νέα, στᾶσα ἐνώπιον τῆς θύρας καὶ ἐκτείνασα ἐπ' αὐτῆς τοὺς βραχίονάς της· δὲν θέλω νὰ εἰσέλθῃ κἀνείς εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ὁ Τέλλος ἐσταμάτησεν ἐκθαμβος.

— Καὶ διατί, ἐξαδελφὸν μου; ἐφέλλισε.

— Μπᾶ! νομίζεις ὅτι ἡ Ἀγνή εἶνε πάντοτε ἡμερὴν σὰν ἀρνί, ἀνέκραξεν ὁ Περ

εργίλος γελῶν σπασμωδικῶς· πρὸ ὀλίγου ἡμεῖς ἐκαμαρην τὸ μέρος μας εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀλκαζάρ, τώρα θὰ κάμῃ καὶ αὐτὴ τὸ μέρος της ἐδῶ.

— Καλὰ! ὑπέλαβεν ὁ Τέλλος παρατηρῶν τρυφερῶς τὴν Ἀγνήν, μ' ἀρέσει καλότερα νὰ ἦμαι ἐδῶ, παρὰ εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι σὲ βλέπω ἀκόμα νὰ τρέχῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μ' ἐκείνην τὴν ἑξαψιν.

— Ἐξ αἰτίας σου ὅμως τὴν ἡλύτωση 'φθνὰ ὁ δὸν Βελτράν Δέ-Λα-Κουέδας· ἀλλὰ πιστεύεις ὅτι μόλις τὸν εἶδον ἐνόμισα ὅτι ἦτο ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος;

— Τί λές, ἀδελφέ; Δὲν ὑπάρχει καμία ὁμοιότης μετὰξὺ των, ὑπέλαβεν ὁ Περεγίλος.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ἀπὸ μακρυᾶ...

— Οὐτε ἀπὸ μακρυᾶ, Τέλλο. Πρῶτον ἀπ' ὅλα αὐτὸς ὁ φαντασμένος καὶ ὑπερήφανος Βελτράν ν' ὑνύνεται πάντοτε εἰς τὰ χρυσᾶ, ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ν' ὑνύνεται πάντοτε εἰς τὰ μαῦρα.

— Παράδοξος ὁμοιότης! εἶπε καθ' ἐαυτὴν ἡ Ἀγνή· καὶ οἱ δύο ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ τὰ αὐτὰ ἐνδύματα.

Καίτοι δὲ τεταραγμένη, ἡ Ἀγνή ἔτεινε προσεκτικόν οὖς εἰς τοὺς λόγους τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων.

— Καὶ ἔπειτα, προσέθηκεν ὁ βυρσοδέψης, ὁ βασιλεὺς ἔχει ἐνασημάδι ποῦ γνωρίζεται ἀπὸ χίλια μίλλια.

Ἡ Ἀγνή ἀνεσκίρτησε καὶ ἄκουσα ἐπλησίασε πρὸς τὸν πατέρα της.

— Καὶ τί σημεῖον εἶνε αὐτό; ἠρώτησε μετ' ἄγωνίας.

— Ἐνα σημάδι ποῦ τοῦ ἄφησε μία λωμμάτις ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ φρύδι τοῦ! ἀπῆντησεν ἀταράχως ὁ βυρσοδέψης.

— Εἶνε αὐτός! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀγνή κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ τείνουσα περὶ αὐτὴν τὰς χεῖρας ὥσει ζητοῦσα ὑποστήριγμά τι, καθόσον φοβερὰ σκοτοδίνη εἶχε καταλάβει τὸν νοῦν της.

— Ἀληθινὰ, τώρα τὸ ἐνθυμούμαι· ἐγὼ, εἶπεν ὁ Τέλλος, ἔχει σὰν μία σπαθιά εἰς τὸ μέτωπον. Ἐγώ, ποῦ σοῦ μιλῶ τώρα, τὸν γνωρίζω πολὺ καλὰ καὶ ἀπὸ πλησίον. Εἴχαμεν κατὰ λογαριασμούς μίαν φορὰν ἀναμεταξὺ μας.

— Σὺ; ἠρώτησε δυσπίστως ὁ βυρσοδέψης.

— Ναί, ἐγώ! Μίαν βραδυὰν, ποῦ ἐπῆστρεψε ἀπὸ τὸ κυνήγι, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ με σκοτώσῃ τὸ ἄλογόν του.

— Αὐτὸ εἶνε νόστιμον! εἶπεν ὁ Περεγίλος ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Καὶ δὲν εἶνε αὐτὸ μόνον. Ἐπειδὴ ἐγὼ ἐκαρφώθηκα εἰς τὴν θέσιν μου, μοῦ εἶπε μετ' ὀλίγον εὐγενῆ· «Παραμέρισε, σὲ παρακαλῶ λιγάκι.» Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ δὲν ἐκινούμην ἀπὸ τὴν θέσιν μου, γιατί εἶχα σκοτισθῇ νὰ βλέπω ἕνα βασιλέα νὰ μοῦ ὁμιλῇ, ἀσῆκωσε μετὰ μεγάλῃ ἐπιτηδεύειν τὰ ποδάρι του καὶ μοῦ ἔδωκε μία κλωτσιὰ ποῦ μ' ἔρριψε δέκα βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὸ ἄλογο.

— Καλὰ νὰ σοῦ κάμῃ, εἶπεν ὁ Περεγίλος καγχάσας.

— Καὶ μόλαταῦτα ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐγὼ συμπάθω εἰς τὸν βασιλέα.

— Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ τὸν ἀγαπᾷς, ἐξαδελφέ μου, ἐγὼ ὅμως τὸν μισῶ, ἂν καὶ δὲν μοῦ ἔκαμε ποτὲ κακόν.

— Ζηλεύεις ἴσως διότι ἕνας βασιλέας ἐκαταδέχθηκε νὰ μοῦ 'μιλήσῃ;

— Τί ἀνόητος ποῦ εἶσαι! εἶπεν ὁ βυρσοδέψης. Ἐγὼ τὸν μισῶ χωρὶς νὰ ἤξεύρω τὸ γιὰτί, ὅπως ὁ σκύλλος τὸν λύκον.

— Νὰ, τί διαφορὰ ὑπάρχει, προσέθηκεν ὁ Τέλλος. Ἐγὼ μισῶ τὸν δὸν Βελτράν, γιατί ἐργολάβει μετὰ ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου καὶ νομίζει πῶς εἶνε ὁ ὠραιότερος νέος τῆς Τολεδῆς καὶ γι' αὐτὸ ρίχνεται εἰς ὅλαις ταῖς γυναῖκες, σὰν νὰ μὴ τοῦ ἔφθανε ἡ ἀγαπημένη του ἡ βασίλισσα.

— Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγνή ὠχρὰ ἐξ ὀργῆς, δὲν θέλω ν' ἀκούω τοιαύτας ὕβρεις.

— Μπᾶ! ὅ,τι λέγει τώρα, ὑπέλαβεν ὁ Περεγίλος, εἶνε γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Καστιλλίαν. Ἡ δόνα Ζουάνα εἶνε παιδί τοῦ δὸν Βελτράν, αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸ 'ξεύρει.

— Πατέρα μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα ἐνοῦσα ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! σιωπήσετε, πιθανόν νὰ σὰς ἀκούτῃ τις.

— Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀποδειγμένον, εἶπεν ὁ Τέλλος μετ' ἐμφάσεως· ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λέγω καὶ κἀνείς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

Αἴφνης ἡ θύρα ἠνεῳχθη μετὰ θορύβου καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῶν ὁ Ἑρρίκος.

Πρῶτον συνήντησεν ἐνώπιόν του τὸν ἐπίδοξον μνηστῆρα, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου κατέφερε τοσοῦτον φοβερόν κτύπημα, ὥστε ὁ δυστυχὴς κατέπεσεν ἀνάσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀφίς βαθὺν στεναγμόν.

Εἶτα δέ, ὁρμήσας κατὰ τοῦ βυρσοδέψου, ὅστις, ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ ταύτῃ προσβολῇ, δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ ὑπερασπισθῇ, περιεκύλυε διὰ τοῦ μανδύου του τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀνέτρεψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ δύο μεγάλους σκίμπους· μετὰ δὲ ταῦτα ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσῆλθεν ἐκεῖ δέ, σταθεὶς πρὸς στιγμήν ὀρθίως.

— Ἀγνή, εἶπε τείνας πρὸς τὴν νέαν τοὺς βραχίονας, λάβε τὸ τέκνον σου καὶ ἀκολούθει με.

Ἡ Ἀγνή, ὑπακούουσα εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως, προῦχώρησε πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀλλὰ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς της, κείμενον ἐκ-τάδην πρὸ αὐτῆς, ἔφραττε εἰς αὐτὴν τὴν δίοδον.

Καὶ τότε, ρίψας ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου βλέμμα πλήρες ἀπελπισμοῦ, εἶπε διὰ φωνῆς θλιβερᾶς.

— Κύριε, βλέπετε ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

Ὅτε δὲ ὁ Ἑρρίκος ἠτοιμάζετο νὰ τρέξῃ ὁ ἴδιος νὰ παραλάβῃ τὸ τέκνον του, αἴφνης συνελθὼν ὁ Τέλλος, ἀνηγέρθη καὶ ἔτρεξε μετὰ πόδας κλονομένους εἰς βοήθειαν τοῦ βυρσοδέψου.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἀνεχαίτισε πάραυτα τὸν βασιλέα.

— Ἐχε θάρρος, Ἀγνή, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως, ὁ Ἐρρίκος θὰ ἐπαγρυπνῇ πάντοτε ἐπὶ σοῦ.

Καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Τέλλος ἤρπασε τὴν ράβδον τοῦ καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ φυγάδος.

Ὅτε δὲ ὁ βυρσοδέψης ἠγέροθη, ἐσπόγχισε διὰ τῆς χειρὸς τοῦ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸν μανδύαν, δι' οὗ ἦτο περιεκαλυμμένος, καὶ ἐπλησίτισε πρὸς τὴν κόρην του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Τὸ πλήρες ὄργῃς βλέμμα τοῦ εἰς μάτην ἀνεζήτηε ἐκεῖνο τῆς Ἀγνῆς. Ἡ δυστυχὴς νέα, κατεπτοημένη, ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἐπερίμενε.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ πανωφόρι; ἠρώτησεν ἀγρίως ὁ βυρσοδέψης, διακόψας ἐπὶ τέλους τὴν νεκρώσιμον ἐκείνην σιγὴν.

Ἡ Ἀγνή δὲν ἀπάντησε.

— Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ἀνεχώρησεν! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης.

— Καὶ πῶς ἔφυγεν;

Ἡ Ἀγνή, χωρὶς ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὸ παράθυρον.

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ μόνος μου, εἰπὲν ὁ Περεγίλος, διευθυνθεὶς πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ Ἀγνή, συρομένη πάντοτε ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐνηγκαλίσθη τοῦ πόδας τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ βυρσοδέψης ἐσταμάτησε.

— Λοιπὸν, ἀνέκραξε, μοῦ εἶπες ψέματα. Εἶνε ἀκόμη μέσα, εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ὁχι, πάτερ μου, σοὶ ὀρκίζομαι.

— Τότε γιατί δὲν μ' ἀφίνεις νὰ μ'ᾶ μέσα;

Καί, ἀπωθήσας αὐτὴν βιαίως, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς. Ἡ Ἀγνή ὤρμησε λυσίκομος ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀλλὰ, μόλις διήλθε τὸν οὐδόν, ἤσθάνθη ὅτι ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις τῆς. Τὸ αἷμα αὐτῆς, τὸ ὅποτον ὡς ἐκ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων εἶχε συγκεντρωθῇ περὶ τὴν καρδίαν τῆς, ἤρξατο τότε διαχυνόμενον εἰς τὰς φλέβας τῆς ὡς τρομερὸς χειμαρρὸς· τὸ ἀπλανές τῆς βλέμμα ἀνέλαβε τὴν συνήθη ζωηρότητά του, ἡ δὲ σθεσθεῖσα φωνὴ τῆς ἐπανῆλθεν ἠγέσασα καὶ φοβερά· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀπασαί αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἀνέλαβον τὴν κανονικὴν αὐτῶν λειτουργίαν. Δὲν ἦτο πλέον ἡ συνεσταλμένη καὶ περιφροσμένη νέα, ἥτις, μετανοοῦσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς τῆς, ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ χορὴν ἄλλ' ἢ τοῦ ἡδῆ ἡ εὐταλμοῦς μῆτηρ, ἥτις, προβλέπουσα τὸν κίνδυνον, ὅστις ἠπείλει τὸ τέκνον τῆς, ἡτοιμάζετο νὰ ὑπερασπίσῃ πάσαις δυνάμεσιν αὐτό.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ βυρσοδέψου ὑπῆρξε ν' ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα, ν' ἀνατρέψῃ τὰ κιβώτια καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ὑπὸ τὰς τραπέζας.

Ἡ Ἀγνή ἠκολούθει αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ· ἀλλ'

ὅτε, ἀπαυδήσας ἐκ τῶν ματαίων ἐρευνῶν, ὁ βυρσοδέψης προύχωρησε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀνεγείρῃ τὸ ἐμπέτασμα, ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐξέβλεψε κραυγὴν φοβερὰν, καί, προφθάσασα αὐτὴν μετὰ ταχύτητος καὶ εὐστροφίας λεαίνης, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἤρπασε τὸ κοιμώμενον βρέφος καί, κρύπτουσα, οὕτως εἰπεῖν, αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἔτρεξε καὶ ἐρρίφθη ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τῆς Πανχαίρας, ἐκλιπρούσα παρ' αὐτῆς προστασίαν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ μικροῦ ἐκείνου βρέφους, τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπαρξίν οὐδέποτε ὑποπτεύθη, ὁ βυρσοδέψης ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ συνωφρύνθη παραδόξως, τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, τὰ μέλη του ὅλα ἔτρεμον καί, διὰ φωνῆς βροντώδους καὶ ἀγρίας, ἠρώτησε τὴν θυγατέρα του.

— Τίνος εἶνε τὸ μικρὸν αὐτό, Ἀγνή;

— Ἰδικόν μου! ἀπάντησεν εὐθαρσῶς ἡ νέα, περιπτύσσουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ τέκνον τῆς, ὡς εἰ θέλουσά ν' ἀποκρύψῃ αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων τοῦ πατρὸς τῆς.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Περεγίλου ὑπῆρξε τοῦ νὰ ὀρμήσῃ ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς καὶ νὰ τῇ ἀποσπάσῃ τὸ τέκνον τῆς· ἀλλὰ τὸ πτωχὸν παιδίον, τὸ ὅποτον εἶχεν ἐξυπνήσει, τῷ ἐμεδίει ἐπιχαρίτως, ἡ δ' ἔνοχος μήτηρ τοῦ εἶχε προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ πατρὸς τῆς τὰ ἀπαστράπτοντα καὶ πλήρη ὑπερηφανίας βλέμματά τῆς, ὡς εἰ τὸ αἶσθημα τῆς μητρότητος εἶχε καλύψει τὸ παράπτωμά τῆς διὰ μυστηριώδους πέπλου.

Ὁ βυρσοδέψης ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— ὦ! δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἐψιθύρισε κρύψας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἀλλ' αἶφνης, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποβλῶν τὴν λύπην, ἥτις κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του, ἔλαβεν ἐσχάτην τινὰ ἀπόφασιν.

— Ἀγνή, εἶπεν ἀγερῶχος καὶ μετὰ παγετώδους ψυχραιμίας, ἀσυνήθους διὰ τὸν κοινὸν καὶ βίαιον χαρακτήρα του, ἡ μητέρα σου, ἡ ὁποία εἰς τὴν νεότητά τῆς ἐστάθηκε ὡραιότερη ἀπὸ σέ, ἐζήσεν εἰκοσι χρόνια μ' ἐμέ ὡς τίμια γυναῖκα, ἂν καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐστερούμεθα ἀπὸ πολλὰ πράγματα.

Ἡ Ἀγνή ἐφρικίασε καὶ ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν. Ἡ ὥρὰ τῆς μητρὸς τῆς σκιά παρέστη αἶφνης ἐνώπιόν τῆς, ἐπιπλήττουσα αὐτὴν διὰ τὸ παράπτωμά τῆς.

Ὁ Περεγίλος ἐξηκολούθησεν ἀπαθῶς.

— Καὶ ἐσύ, ὡς νὰ μὴν ἦσουν βγαλμένη ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς δυστυχισμένης ἐκείνης γυναικὸς, ὡς νὰ μὴν ἔρρεε τὸ αἷμά τῆς εἰς τὰς φλέβας σου, ἐσύ, ὅπου δὲν σου ἔλλειψε ποτὲ τίποτε, ὅπου ἐστενωχωροῦσα τὸν ἐκυτόν μου διὰ νὰ σε στολίσω καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω, διὰ νὰ μὴ μου κλαῖς καὶ ζηλεύεις τὰ ἄλλα κορίτσια ποῦ ἐβλεπες στολισμένα, ἐσύ, ὅπου ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐγεννήθηκες μοῦ ἀρπα-

ξες ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ ἔτρεμα ὅλος σὰν φυλλοκάλαμο ἀπὸ τὴν ἀγάπην ποῦ σοῦ εἶχα, ἐπὶ ἡτοῦν γραμμένο νὰ λερώσῃς αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅπου σὲ εἶχα κρυμμένην γὰρ νὰ σε παραδώσω μίαν ἡμέραν ἀθῶαν εἰς τὰ χεῖρα ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἡ τύχη σοῦ ἐφύλαγε γιὰ ἄνδρα!

— Πάτερ μου! πάτερ μου! ἐγόγγυσε θλιβερῶς ἡ Ἀγνή.

— Ὁχι! δὲν ἔχω πλέον θυγατέρα! ἐξηκολούησε μετ' ἀγωνίας ὁ βυρσοδέψης. Μὴ μ' ὀνομαζῇς πάτέρα, μὴ με κυττάζῃς, μὴ με παρακαλῇς! Δὲν εἰμὶ ποῦ νὰ σε συγχωρήσω, φύγε, πήγαινε ὅπου θέλεις...

Καί, ταῦτα λέγων, οἱ λυγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα κατέπνιγον τὴν φωνὴν του.

Ἡ Ἀγνή ἔρριξε κραυγὴν ἀγωνίας.

— ὦ! μὴ με ἀποδιώκῃς, πάτερ μου, μὴ με ἀποδιώκῃς.

— Δὲν εἰμαι πλέον πατέρας σου! δὲν σ' ἀγαπῶ πλέον, Ἀγνή. Ἐλέρωσες τὸ ὄνομα μου, μὲ ἀτίμασες. Πήγαινε! πήγαινε!

— Ὁχι, πάτερ μου, δὲν θέλω νὰ φύγω μετὰ τὴν κατάρσιν σου.

Καὶ ἡ δυστυχὴς νέα εἶρπε πρὸ τῶν ποδῶν του. Ἀλλ' ὁ Περεγίλος ἀπώθησεν αὐτὴν ἀγρίως καὶ μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ τῇ εἶπε:

— Πήγαινε, Ἀγνή, ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃ τὸ παιδί σου.

Εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην ἀπειλήν, ἡ δυστυχὴς νέα, καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ἔφυγεν ἀνὰ μέσον τοῦ κήπου, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ πολυτίμον φορτίον τῆς, καί, χωρὶς νὰ σταματήσῃ καθ' ὁδόν, ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν ἐστίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανίδῃ ποτέ.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. *

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΓΑΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

— Ἀ! ὁ σύζυγός μου, ὁ Φραγκισκός μου, εἶνε καλλίστος ἄνθρωπος...

— Τὸ ἠξεύρω...

— Δὲν θὰ μοῦ εἰπῇτε ἐπὶ τέλους, κύριε Λουκιανέ, τί εἶνε αὐτὴ ἡ νέα; ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα, εἰς τὴν ὁποίαν παρκατα ἐγεννήθη ἡ γυναικεία περιέργεια.

— Δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγώ· ὅταν τὸ μάθω, θὰ σὰς τὸ εἶπω, ἂν τὸ νομίσω καλόν. Τοῦτο μόνον ἠξεύρω, ὅτι θὰ τὴν θεωρῇτε ὅλοι ἐδῶ μέσα ὡς κόρην διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ θὰ συμπεριφέρεσθε πρὸς αὐτήν, ὡς ἀρμόζει εἰς νέαν ἐντιμόν, καλλίστην, ἀξίαν πάσης συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Αὐτὸ ἀπαιτῶ ἀπὸ τὴν καλοκάγαθίαν σας.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε, κύριε Λουκιανέ, θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Ἐπειτα, εἰ-